

ОСТАННІ НОВИНИ

- 22:11** Незвичайна намазка: ідеальна до чорного хліба із саломо
- 21:31** На своє 80-річчя Дональд Трамп отримає бій в квітні та подарунки з Німеччини: що і отує кандидат Фрідхольд Мерц
- 22:51** Мідь про коронній шлюб перед сном зруйновано: що радять еноні
- 20:39** Боронів Україну чотири роки й нечудом дізнався, що ставе бійом на фронті полії воріт з Ріменцінами
- 20:29** Україна жорстоко відповіла США на нові звинувачення щодо «біобіолабораторій»
- 20:18** Ситний суп з реберечь та молодий капуста: смачна вечеря для всієї родини
- 15:52** Майже 7 гривень за конверт в Україні: затворили про запровадженні платіжків

«Мені сказали: зайвих дітей треба видавити. Двох. А краще трьох», — попри порадити лікарів, подружжя з Прикарпаття зважилося народити четвертого

Лариса КРУТИНА, «ФАКТИ»

Наступного року «ФАКТИ» відзначатимуть 25-річчя газети. За цей час на сторінках нашого видання публікувалося безліч історій — про долі людей і надзвичайні та парадоксальні ситуації, в яких вони опинялися. В рубриці **«25 років ПОТОМУ»** ми розповідаємо читачам, як склалося життя героїв цих публікацій.

«У вас, шановна, не прїдня навіть, а більше!», — здивовано констатувала лікарка на УЗД. «Наскільки більше?» — схвильовано перепитала Оксана. — «Не переживайте, усього п'ятько один».

Надворі стовп 2007 рік. «Ніхто подружжя Кучирині отримали від завісти, що матимуть трійку хлопців, аж раптом невідь звиди намітилося ще одне дитинча.

«Вона просто скводалася за іншими ембріонами, — пояснили ошешевеній від радості та відчуженас Бенгети Оксана. — А оті спальє четвертого важко лопити визначити».

«Може, краще сироту взяти?»

— Чийдїдрї — це не про нас, — говорить жателька села Печенїжин Коломїського району Івано-Франківської області 54-річна Оксана Кучирин. — Дїтїмї з колїсочком Василем хлопчик, відколї побралася. Усі 17 років. Та вони десь забарилася. Врештї-решт я стала паломництви по святих місцях. Також поваля на голїх колїях по степїни на Анталїй гори (на цїй місцині бїля міста Вашківцї Черновицької області розташований жіночий монастир. — Ред.), аїмолочучи у Бога дїтець.

Саме після цього черговий лікар, до якого ми звернулися, знайшов причину безпліддї. Вона була жалюво простою, хоча до яких тільки прилученє, не вдавалось лікар, намагаючись дознати, чому у двох здорових людей не з'являється дїти. Причина була пов'язана з однією медичною діагностично-лікувальною процедурою, після якої у жінок паралляються ускладнення. І лише через багато років на це звернули увагу.

Помітила легко управлялася. Та в Прикарпатському центрі репродукції людини, куди я звернулася по допомозі, мені повідомили, що, на жаль, хоча причину і усунуто, втрачено час. І в такому віці я можу завагітніти лише за допомогою репродуктивних допоміжних технологій, які мені надають за державною програмою, оскільки я підхожу за віком та іншими параметрами. Проте не було жодних гарантій, щоб завагітніти. Аж ось чомого жінка відважилася до цієї процедури по кілька разів.

Одна з любові бікарлася, що раптом нічого не вийде і це стане для мене трагедією. «Може, краще сироту взяти?» — міркувала вона. Я думала про це. Та все ніяк не наважувалася. А раптом ти виростиш що дитинку, усе душу вкладеш, а вона потім почне цукати рїдну матір, чи рїдна матір — її. І ти все втрапиш. Я вирішила спочатку спробувати народити своїх: було якесь чи то переконання, чи то усвідомлення, що все має вийти.

Лікарї підсадили чотири ембріони. Щоб було більше. «Хоч би один зачепився», Та «зачепилися» усі! Коли явився, що дїтець буде не трїюко, а чотириро, жінки напояквалися. По-перше, викликала загроза передчасних пологів. А надїстрашницє, що у такїй відомостї малюки заважали б розвиватися одне одному і могли народитися зі значними вадами розвитку. Медики казали: «Щоб цьому запобігти, зайвих дїтець треба видавити. Двох. А краще трьох. Щоб дали шанс народитися здоровому хоч комусь». Так було зумовлено. «А для мене якот з них не зайвий, — опиталася я. — Тим більше, що ми з чоловіком завжди були проти абортів».

Однїх прикарпатські лікарї наполягали на редукції ембріонів.

— Як же вони визначали, кого саме «видаляти»? — запитує в Оксані.

— Першими кандидатами були однопіцеї близькоцї-хлопчик. (Крім них мама ще виношувала двїяїтнїк хлопчика та дїтинку. — Авт.) Говорили зі мною жорстоко: «Обирай: народиш одного, але здорового, або чотирьох жоврих. І це невідомо, чи вони виживуть!». Направили до столичної клініки «Надія», де повинні були зробити цю операцію. Ішла туди як на ешафот. Молла Боги, щоб бопомої узавітати правільне рішення. Я хотїла залишити ось. Але всі вони моголи мені вимити: залишити одного? Але тоді свїдомо дали вїбнїти трьох. Не дай Боже може стати перед таким вибором.

А мене уже владуть на стїя, залупити, як сприймаю наркоз. Руки-ноги похололи. З останніх сил опиталася: «На редукцію не дамсь!» Чекати як виходу, що каже що доктор, який має робити операцію. Прийшов відомий лікар-генетолог Віктор Веселовський. Осягнув мене. Це було як останні хвилини перед страткою... І раптом каже: «Я не буду нічого робити. Дїтки лежать одне за одним. Як лопи у ялинки, захищаючи одне одного. І відстати кохась, не пошкодують нікого, неможливо». Та і терми для проведення редукції був трохи більшим. Ажже я пїгнула до останнього, не наважуючись на цїй крок.

Я почала плакати. Цїлували доктору руки. «Дякую! Дякую, що ви цього не стали робити!» Потім він назрозова мене у коридорі: «Не переживайте» — каже. — У вас все буде добре. Івано-Франківські лікарї все вже одне вважали, що загроза існує, і порадили звернутися для редукції до іншої клініки. Та я вже нікого не слухала.

І хоча ввітність Оксана перенесла легко, з Прикарпаття її направили до Київського центру репродуктивної та перинатальної медицини, щоб вона перебувала під наглядом у столиці. На терміні 28 тижнів, як те її прогнозували лікарї, якщо залишаться усі ембріони, у неї почалися передчасні пологи.

Як згадував головний акушер-гінеколог Міністерства охорони здоров'я України директор Київського центру репродуктивної та перинатальної медицини професор Віктор Вас Кавіньський, було організовано чотири бригади дїтяних реаніматологів, котрі реанімобїли. До народження четверні готувались понад сто фахівцїв системи охорони здоров'я. Порадїли робити кесарів розтин за технологією, яка гарантувала максимальну обережне вилучення немовлят з лона матері. Дїти були усі до півтора кілограма: мінімальна вага — 1080 грамів, максимальна — 1390.

— Коли отямилася після наркозу, малечу вже забрали, — пригадує Оксана. — Від хвилювання голос пропав. Тодї стала малювати у повітрі людини; пупуб, голова, голеня, ручки, ніжки... Малюв, як дїтець? Анастасїя дуже заспокоїла, що дїти усі живі, та, оскільки медюсичка, я ревувала. А я, в не вірний, що вже стала мати, все малювала і малювала у повітрі дїтинку, «перепитуючи» знову і знов.

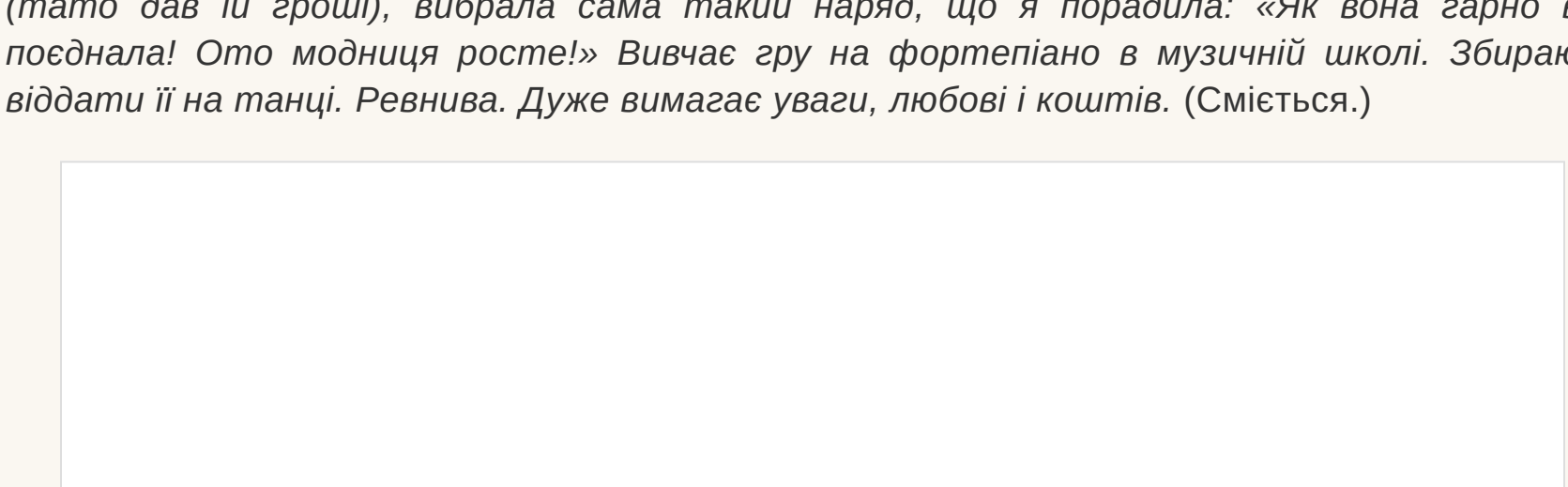
«Вони можуть не чути, не говорити, не ходити», — попереджали лікарї»

Якось чоловік Оксани, місцевий підприємець Василь Кучирин, повертаючись з Києва, де брав участь у Помаранчевій революції, потрапив в аварію на дорозі між двома. Це трапилось на коїнїа ботослова. Таким чином один з хлопців з двїяїтнїк отримав ім'я Василь. Двох синючє — однопіцеїх близнюків назвали Васильком (на честь тата) та Миколаєм (на честь святого Миколая). Дівчинка-двійняшка отримала ім'я Даринка.

Дїтець виходували спочатку у відділенні інтенсивної терапії новонароджених Київської дїтяної клініки № 1, потім — в «Охматдиті».

— За три з половиною місяці люкування, а саме стільки дїтець мали знаходитися в жовтїючї у мамї, ми мало не поховали, — згадує 59-річний Василь Кучирин, тато чотїрїні. — Недоношенї малюки часто мають ДЦП, вадї психїчного розвитку. «Вони можуть не чути, не говорити, не ходити», — попереджали лікарї. Й додали: «Всім вашим малюком загрожує слїпота». Однопіцеїм близнюком Васильку і Миколаї поставили діагноз ретїнохоланїт недоношенї і зробили лазерну корекцію зору. Проте дїти потроху вирішували, і нас вилучили відому.

Ми винаїшли чотирьох нїнь за власний кошт. Лікарї, масажисти, водні процедури. Щоб дїти їли усе без зїмї, я побудував у дворї туалет. Коли малечу мав вилучити рік, невропатолог їх оглянув і сказав: «Можете не боятися. З цієї ситуації вони вийшли. Дїти розвиваються нормально». Які ми були щасливї!

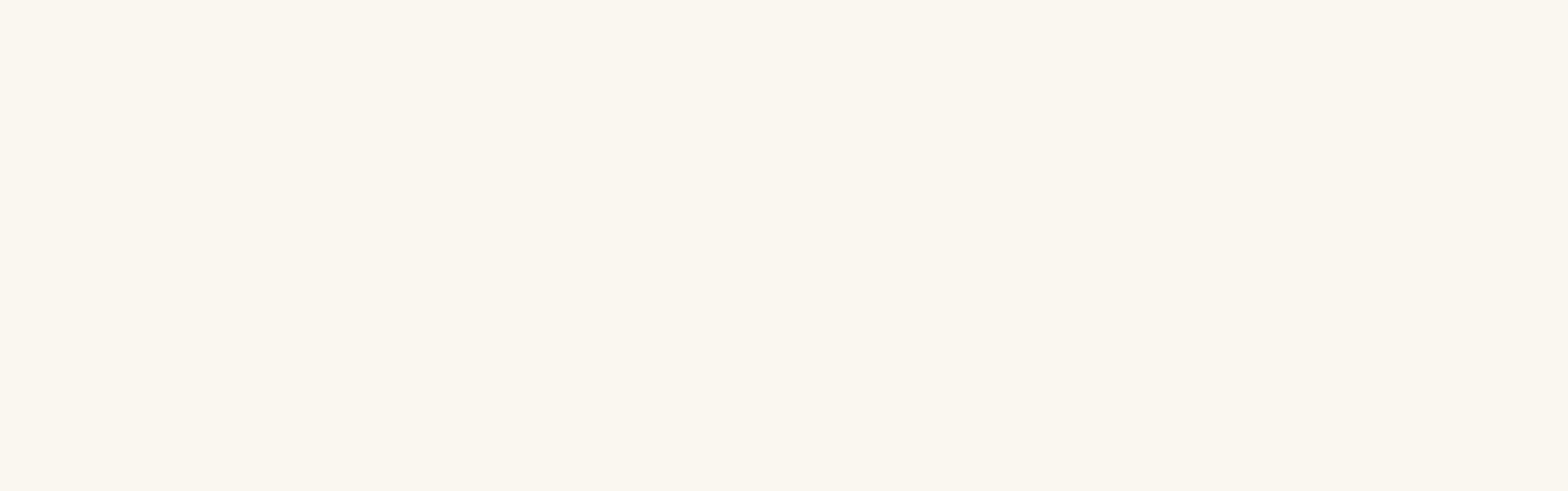

Коли малечу виношували рік, сиротка подарувала хлопчачкам вилучення. з Даринї мама вишила сїма. На руках у тата Вася (зїва) і Коля, у мамї — Іванко та Даринка

— Як ви їх розрізняли? — запитує у Оксані.

— Спочатку так: у близнюків-хлопців біли смуглява шкіра. Рїднїх та друзів вчили спочатку викрїпати: «Вилучи жєлєзо, щоб на ручки вєзла. Бїля їх арешткою машинкою визначемо інших дїтець. Коли пішли до школи, для кращї ідентїфікації Іванку вистригла за вушком дав смужечки, Васильку — змїду, Миколаї — ромбички. Та вчителька потім зазналася, що то не допомогло. І вона навчилася розрізняти дїтець лише тоді, коли у Васильку вилупи передні зубї! Зараз їх зосам легко розрізнати. Вася і Коля ірїбнїли. Іванко буде мати кремезну статуату, як і тато. Даруєш вїзд за хлїпцї. Попи що.

Дїти вирости дуже дружинки. Не дай Боже, якась дїтинка зайде до них у мамї, і «братка» ставала поручі менї докоряла за мою свовіть. «Мамо, не дай!»

Даруєш вчиться грати на піаніно

— Хто очілює «банду»?

— Літер у нас Даруєш. З дїтинства привчавувала маму і всіх братів розганяла, коли до мене приходили. Дівчєлє жєлєзо, щоб на ручки вєзла. Бїля їх арешткою машинкою і кричала: «Геть!» Зараз постонїяїнїшала. Хоча й дуже активна, бойова. Вона дуже самостїйна. Наполеглива. З ухилисьма, але відїде своєї мети. Має гарний смак. Одного разу, коли треба було терпимо одвїтїти на якусь свовї, поїхала з братиком до Коломиї (тато дав їй зрушї), вїбрала свам тїюїй нарвї, що і порадїли: «Як вона зарно все переїнає! Отї модїяїна росте!» Вичає згу на фортелїно в музичнїй школї. Зїбраєсь вїддати їй на танцї. Ревнїва. Дуже вимагає увази, любовї і кохання. (Сміється.)

Даруєш вчиться грати на піаніно

Васюша і Колоня, близнюки, нерозлюбиво. Брат з двїїні Іванс до них звертається, називаючи одним ім'ям: КоляВася. У них особливий зв'язок. Як один захворів і я дозо лишюво вдома, другий каже: «Я як у школї буду без тебе?» Вони дуже зарно люблять. В тому числі і шважі. У них є сувільтерський лист. У дїтинствї пластїли у нас вдома був пончма і шпакї, і свинї... Я навчилася розбиратися, котрий добрий, котрий не смердить нафтаю... Ліпшї фантастичні чудернацькі фігури. Але вони не хочуть їти до «художки». Кажуть, що малюють і ліплять для себе.

Чотверєцї Кучиринї пішли в першїй клас

Нещодавно допомагали менї — я написнула і наоїсерувала 80 літерє якої. Вона з дїтїми відомала більше тїни картоплї. Частина картопельї для свинї. Щоб їли її, свинї форма, заборонили телефонї на уроцї, дискїдїли. Сидїли вчїтїли. Там чотїри наїрїки. Дїти обрали економчо-географїчний напрям. Зараз вони пишуть у восьмїй клас. Возию їй окремо до Коломиї на англїїську.

— Недалі близнюкам і дїтяїнкам так добре, що вони нікого не пускають у свій свїт. Ні друзів, ні навіть батьків.

— Друзь у них багато. А батьки для них — найліпшї друзї. Вони дїляться зі мною усім. Все менї розказувать. Дивряють.

— Дарина допомагала вам з житлом, як обїцала?

— Обладнаїстрація вїшила грошї на купїтїа житла. Ми прїїбрали у Коломиї квартиру. Згодом продали її купїли у Печенїжинї дообротнїй особинї. Хапа велика. Можуть проживати двї сімї.

— Як же ви відпочиваєте? І чи відпочиваєте, оксано?

— Бїля дванадцїтої нонї, коли вже всі поїхали, можу взяти якоюсь журналю поїтїти чайок. Це якщї є силї і не працювала у ресторани. Роботу за факом знаїти не можу і їнодї у ресторани та на побітовках. Що можемо відпочити з кумою з Києва Галею Манюково. Спочатку вона приходила в Київ до мене у лікарню ж волонтер, згодом стала хреново наоїм дїтячї. Коли їїла рїдївїдївї до нас і зосїти, мїжмоє чїлїкївїа їїнодї хотїла. Іванчєлє розвїла на нїюшї шїстьєк одїтеї, мїх чєтвєро і ї дозо, і лїпи зївнїти або з'їдїти і поїти. Росїнка за походженням, Гала так полюбила наш край, що своєю сїна назвала «тїтовий російський ім'ям» Орест (сміється). До рєчї, ї мїї дїтї, і Орест народились в одїн день, 26 лїстопада!

— Як кому було страшно?

— Рїм полїти з чоловіком у похренника на вєспїлї. І захворїли на коронавірус. Василь, перекорїв легко. Я лєдь вїтала. Це мїсьць, потому спала при свїтлї, хвороба вдарїла на психїку, були навччїе атакї, хотїлося кудсь їтати.

Коли захворїла, заборонила дїтям заходити до кімнати. Тато з дїтїми були самї на хазїєтї. Втроялись. Але хоч заборонїла, вранцї мали шкредїти бїля дверїв і казали: «Мамо, не поїмїдїть». «Матюсо, одубудї. Ти нам потрібнї». Записочкї переївали через тата, малючонкї. Ось одна з них: «Матюсо, дякуємо, що ти завжди з нами, що ти поруч і підтримувєш нас. Дїкуємо за щїрїсть і тепло, за допомогу з домашнюю і за все добре, що робїш для нас. Люблюмо. Від твоїх «тошнотиків» Цьмо».

Страшно їх було не побачити. Не обїянтїти. Заради цього я поїялася вимити, подїлати що жалюво хворобу. І вижила...

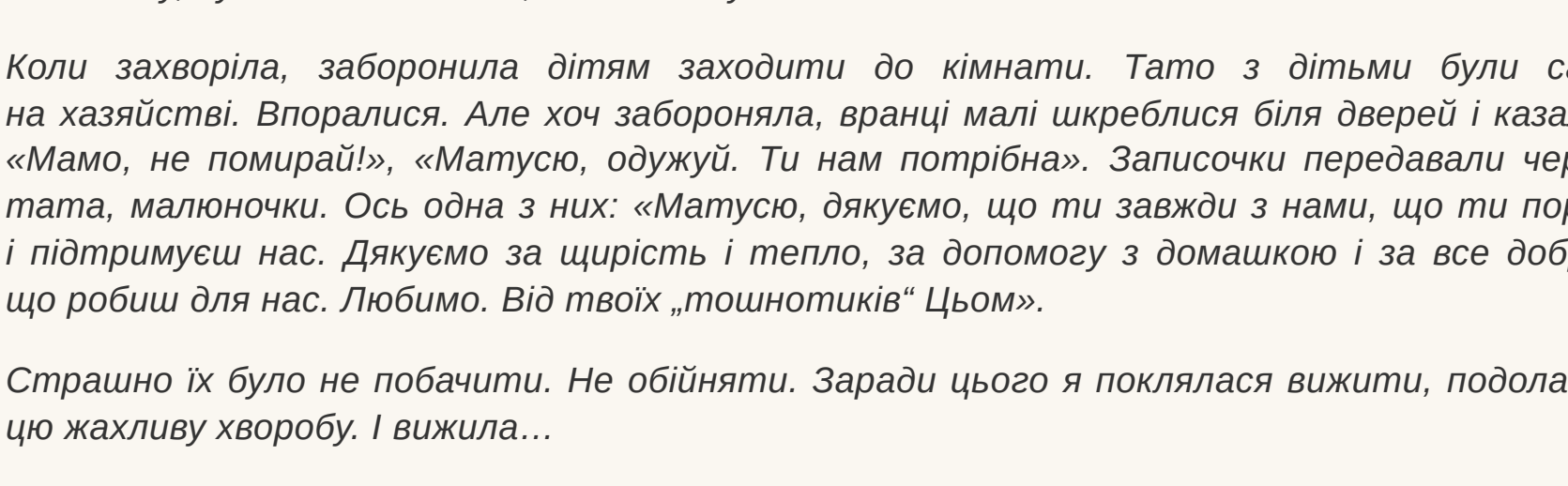

Фото з сімейного альбому

Читайте нас у Facebook

До змісту спецмісяць Підписатися 24 Підписатися Твітнути

ЗАРЯД ЧИТАЮТЬ

- Українська балетистка на пародії коли мексиканці ударив по носі
- Мідь про коронній шлюб перед сном зруйновано: що радять еноні
- Смертельна стрлянина в Києві: стале вогонь подорожї трагедї
- Кілька вперше заговорив про доброту життя і новї стосунки: «Є проблема»

Новинні партнерів

Mapa сайту: Україна, Європа, Польща, Польї

Решетка | Редагувати | Контакти | Прїєднати і стїтїти | Правила користування сайтом baby.ua

© 1997–2025 ФАКТИ в Україні. Усі права на матеріали сайту зарезервовані у відповідності до законодавства України. Інформація, що розміщена на цій сторїнцї, є власністю видавництва «Факти». Не рекомендується копіювати та розповсюджувати цю інформацію без письмової згоди видавництва.

ПОПУЛЯРНЕ

- 1** Батьку живим! Грушевський будинок грошей: що той подарував шістьохвірховий будинок і умилиць: вїшла книга про українськї історїї початку XX столїття
- 2** «Мене називають стервом», судїть, яка працювала на фронті, отримала 15 років у в'язницї за додержку в умовах воєнного часу
- 3** Наше завдання — померти у вертикальному положенні й без пам'єрсь. 70-рєчнїй історїтор Рєж про боротьбу з посяною генетикою та гриками
- 4** Вївнїца мав з собою два зображення Петлюри, але сїтївав «Бї Петлюра?» — і гїсно ствердїв відповїдї почав стрїляти: 100 років тому загинув лєдер УНР
- 5** «Ми загорїли на поїїзї»: як знаєдїлися в тїлу: зїрка «Ти — кохмос» Володимир Крауку про рїдні на фронтї

Решетка 22.05.2025 Кіно +16*

БІЛЬШЕ У РОЗДІЛІ

- «Жартую, що у мене все, не у мене! І шкіль і дїти, і розлучення» інтерв'ю з багаторазовою призеркою Парламентських івр Світланною Трифоновною
- Мене назвали гуманїдом, — українська телеведїтель з фантастично великими очима Маша Тєлїна розповїла про пережите
- «Як ти живеш у сїлі скелєвї з пїтросами?» Вікторїя Чабаненко, яка бачить людину насрїв, розповїла про роботу діагностом
- «Після того як отримала новїй нїс, мене тільки я занїмували»: «Ну що, мужїк є?»
- «Дев'ять років тому я думала, що жїття замкнєно», що сталося з перемцє «ФАКТИ» Машею Куліковською, якїї невдачїй благодїїний подарував будинок